

La crispació

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.net
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Cap de redacció: Enric Rimbau
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Jesús Prats (fotografia), Rosa Serrano (documentació),
i Assumpció Palau.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Campubí, Àlex Milian i Gemma
Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lin-
güística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa
Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Jordi Bigues, Xavier Bru de Sala, Toni
Canís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí
Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier
Duran, Fàbia Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Ramon Folch, Josep Fontana, Josep Gifreu, Paco
Gisbert, Manuel S. Jardí, Alfons Lorenc, Glòria Marcos,
Joan Marí, Pere Martí, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona,
Joan de Sagarra, Ferran Sàez Mateu, Josep Ramoneda,
Sebastià Serrano, Bernat Sòria, Mònica Terribas, Josep
Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Josep M. Ureta,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Daniel Bonaventura (Girona), Macià
Claramunt (Castelló), Joan Lluís Ferrer (Eivissa),
Sebastià Girard (Catalunya Nord), Carles Marquès
(Menorca), Rosanna Melià (Terres de l'Ebre), Oscar
Palau (Tarragona), Anna Sàez (Lleida), A. V.
Santamaria (Alacant), Toni Solanelles (Andorra),
Ferran Casas (Madrid), Sandra Buxaderas (Brusel·les),
Gemma C. Serra (Berlín), Míriam Díez (Roma), Carla
Fibla (Rabat), Victòria Jiménez (Londres), Octavi
Martí (París).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni
Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna
Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,
Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco
Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi
Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Maria López Llaví,
Josep Enric Llebot, Josep-Vicent Marquès, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni
Payà, Juli Peretó, Gaspar Pericay, Carles Pont, Pilar
Rahola, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiümenge
(el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon,
Sergi Tarín, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena.

Traductors: David Egea (alemany), Àngels Giménez
(alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i
francès)

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué,
Joan Celrà, Fer, Rafa Gil, Vicente A. Jiménez, Salvador
Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.
Disseny capçalera: Enric Satué
Foto portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu i Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocò-
pia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L'incident protagonitzat al Congrés espanyol la setmana passada pel portaveu parlamentari del PSOE, Alfredo Pérez Rubalcaba, i el diputat del PP Rafael Hernando podria transcendir la trista anècdota per adquirir categoria d'exemple de la situació en què es troba la política espanyola. D'entrada, que dos membres de la representació popular es barallen en seu parlamentària és d'una tristor enorme. Per bé que foren únicament insults i amenaces del tipus "això no m'ho diu al carrer...", va ser una brega als passadissos del Congrés. Intolerable. Fa bé el president del Parlament, Manuel Marín, de demanar disculpes als ciutadans. Tanmateix, es queda curt. La sanció, a tots dos protagonistes, hauria de ser exemplar, però no ho serà. De fet, és probable que ni tan sols hi haja cap sanció. Per què? Doncs perquè, i això és el més greu, són unes maneres que ja estan tan interioritzades en els dos grans partits espanyols que s'hi troben la mar de bé.

La crispació a Madrid no para. Ans al contrari, va a més. Totes les veus que explicaven l'estratègia de la tensió que segueix el PP d'ençà la derrota electoral de març del 2004 en clau interna del partit conservador –per tancar files– i confiaven que quan se superara tot el cicle electoral –europees, basques i gallegues– les coses canviarien, s'han equivocat. Aquesta també era la idea que animava el PSOE, i el mateix Zapatero ho va expressar en públic no fa gaire temps, amb unes declaracions en què apostava perquè, a poc a poc, el PP entraria en raó i acceptaria negociar en termes de normalitat democràtica els grans afers pendents, bàsicament les reformes estatutàries i la constitucional. Doncs ha passat el cicle electoral i tot indica que l'aposta conservadora de la confrontació permanent és estratègia electoral amb vistes a l'horitzó de les eleccions municipals i autonòmiques del 2007. El líder del PP, Mariano Rajoy, en la reunió del grup parlamentari, el passat dijous, 22 de juliol, demanava als diputats conservadors "més duresa" contra el Govern durant els pròxims mesos, en especial pel que fa a la "desmembració de l'estat", com va dir. En el PSOE, per la seua banda, les agre maneres de Rubalcaba, fregant sovint la mala educació –i ara ja superant-la– cada vegada es deixen notar amb més intensitat.

Ja portem prou temps de legislatura, un terç, com per poder concloure que res no indica que la crispació vaja frenant. Excepte que el darrer tram de l'any porte alguna agradable sorpresa. Ho podrem calibrar amb el resultat de la reforma de l'Estatut de Catalunya i l'actitud del PP. A hores d'ara res no anima a l'optimisme. És com si tant al PP com al PSOE els anara bé aquesta situació amb la qual tots dos creuen que guanyen expectativa de vot, en detriment de les minories. Sens dubte, la tensió ajuda a la polarització extrema. Potser hi guanyen. O no. Tant se val. El fet és que qui perd és la democràcia i, per tant, tots els ciutadans.

Als nostres lectors

El 30 de juliol farà sis anys de l'entronització de Mohamed VI com a rei del Marroc. Els discursos inicials del fill de Hassan II van crear l'esperança que el país veí podia caminar cap al desenvolupament econòmic, la igualtat social i la resolució de conflictes nacionals o ètnics com els del Sàhara occidental i el Rif. Tot ha quedat en bones paraules que els fets han desmentit i la pobresa i les desigualtats socials i regionals han continuat augmentant.

A sobre, sembla que a l'estat marroquí continua interessant-li l'emigració i l'entrada de divises que l'acompanya. Encara que aquesta fugida de ciutadans es faci amb la sagrant modalitat de la pastera.

A. Milian